

<div>Arbutus unedo</div> <div>Nom en català: Arboç Nom en castellà: Madroño</div> <div>Origen: Mediterrani</div> <div>Arbret d'uns 5 m. d'alçada i de capçada tot l'any verda, sovint poc desenvolupat i d'aspecte arbustiu; branquetes joves enrogides i peludes.</div>	
<div>Perennifoli: Fulles persistents, simples, alternes, llunts, dretes, lanceolades o estretament ovades, gairebé sempre amb la part més ampla acostada a l'extremitat superior, sense pèls, finament dentades; pecíol curt.</div>	
<div>Floració: Flors blanques, de corol·la petita en forma de gerreta, i disposades fent ramells curts i penjants al capdamunt de les branques. La florida és d'octubre a gener.</div>	
<div>Fructificació: Fruit, la cirera d'arboç, de superfície granelluda, tou i vermell a la maduresa, comestible. La fructificació és al cap d'un any a la mateixa època.</div>	
<div>Escorça prima, clivellada, escatosa i de color vermellós.</div>	
<div>Creixement lent.</div>	
<div>Requeriments: Sòls solts i profunds. Resisteix el fred. Creix més quan troba un terreny espaiós, amb abundant aigua i substàncies nutritives.</div>	
<div>Propietats: Valor ornamental (es pot considerar uns dels arbres més bonics de la regió mediterrània). Els fruits s'utilitzen per fer conserves, licors, vins. Les fulles i l'escorça s'utilitzen contra la diarrea, ja que tenen tanins. La fusta és dura i s'utilitza per la fabricació d'objectes petits.</div>	
<div>Tipus d'hàbitat: Sotobosc, matorrals, rocams o en boscos d'alzines. És una espècie de les muntanyes baixes del litoral mediterrani.</div>	
<div>Catalogats a Catalunya: Arboç de can Prat (t.m. de Gualba, el Vallès Oriental). Perímetre de 2,13, alçada de 10,0 metres. Mort el 1994 Arboç de Sant Esteve del Coll (t.m. de Llinars del Vallès, el Vallès Oriental). Arbre monumental. Perímetre de 2,40 metres, alçada de 8,5 metres. Arboç de can Genoer (t.m. de Cruïlles, el Baix Empordà). Perímetre de 2,38 metres, alçada de 8,5 metres.</div>	

<div>Celtis australis</div> <div>Nom en català: Lledoner Nom en castellà: Almez</div> <div>Origen: Orient</div> <div>Arbre mitjanament alt, de fins a 20 metres; capçada densa i arrodonida, d'un verd grisenc;</div>	
<div>Caducifoli: Borrans i fulles disposats, tot al llarg de la tija, fent dos rengles. Fulles alternes, asimètriques, estretament ovades, d'extrem agut i acabat en punta allargada; limbe dentat, pelut i una mica aspre al tacte. Color verd fosc a la banda superior, verd mig a la banda inferior</div>	
<div>Floració: Les flors són solitàries, d'uns 5 mm i groc-verdós. Floreix a l'abril.</div>	
<div>Fructificació: Fruit, el lledó, arrodonit, poc més gros que un pèsol, negre a la maduresa, comestible. La fructificació és al setembre i octubre, agafant un color casi negre i un sabor dolç.</div>	
<div>Escorça llisa i de color gris.</div>	
<div>Creixement lent els primers anys. Després de creixement mitjà. Longevitat fins als 600 anys.</div>	
<div>Requeriments: Sòls frescos i solts, amb la capa freàtica en contacte amb les arrels. Climes suaus, càlids, d'ambient litoral o semicontinental.</div>	
<div>Propietats: La fusta, de to grisenc clar, té una gran cohesió i posseeix una flexibilitat extraordinària; se'n fan forques i un bon nombre d'estris corrents, d'aplicació agrícola principalment. També és una espècie interessant per plantacions lineals en marges dels llits del riu i barrancs on interressi fixar o marcar els marges. Els seus fruits proporcionen aliment a la fauna. És un bon combustible i proporciona un carbó bo. I posseeix un interessant valor paisatgístic.</div>	
<div>Tipus d'hàbitat: El trobem a la terra baixa de tot el nostre territori, i només rarament a la muntanya mitjana. Es troben principalment en barrancs i marges dels llits del riu dins del domini del bosc escleròfil. També, en sòls profunds i relativament humits, al marge de camps de conreu, o prop de masos com arbre de companyia.</div>	
<div>Catalogats a Catalunya: Lledoner d'Escaladei (t.m. de Morera del Montsant, el Priorat). Perímetre de 2,93, alçada de 23,5 metres Lledoner de Fontelles (t.m. de Cardona, el Bages). Perímetre de 5,61 metres, alçada de 11,0 metres. Lledoner de l'Esparra (t.m. de Riudarenes, la Selva). Arbre Monumental. Perímetre de 3,87 metres, alçada de 19,0 metres</div>	

<i>Cupressus sempervirens</i>	
Nom en català: Xiprer Nom en castellà: Ciprés	
Origen: Grècia, Turquia i Pèrsia	
Arbre alt (fins a 25 m) i dret, de branques acostades al tronc i de capçada estretament fusiforme. Tradicional a tota la Mediterrània com arbre funerari o arbre de benvinguda	
Perennifoli: Fulles molt menudes (1 mm), escatoses, persistents, atapeïdes entre elles, d'un verd negrós.	
Floració: Flors en aments a l'extrem dels branquillons, les masculines grogues i les femenines solitàries o en petits grups de color marronós. La florida és al març i abril.	
Fructificació: Llavors protegides per un revestiment d'esquames dures, el conjunt del qual forma una mena de pinya arrodonida (gàlbul) d'uns 2-4 cm. Fructifica a la tardor del segon any.	
Escorça de color gris fosc, amb esquerdes longitudinals.	
Creixement: mig, molt alta longevitat	
Requeriments: Viu en tot tipus de sòls, sempre que aquests no siguin molt sorrencs sense retenció d'aigua o molt humits. Suporta grans calors i eixuts, però no resisteix el fred massa intens. Tolera la calç i també la contaminació atmosfèrica.	
Propietats: Arbre ornamental i funerari. Plantat fent rengleres denses, és emprat per a protegir els camps a diverses contrades afectades per vents impetuosos.	
Tipus d'hàbitat: Indicat per àrees especials, talussos, parts intermitges i exteriors de les bandes de domini públic. Es planta en cementiris, jardins, tanques i en repoblacions forestals de zones àrides.	

<i>Ficus carica</i>	
Nom en català: Figuera Nom en castellà: Higuera	
Origen: Mediterrània	
Arbre olorós, generalment baix, d'uns cinc metres d'alçària, i de capçada ampla; de vegades arbustiu, sovint de port irregular però generalment ovoidal. Típic arbre de conreu, a vegades subespontani i naturalitzat.	
Caducifoli: Fulles caduques, alternes, grans (de 10 a 20 cm), peludes i aspres al tacte, ordinàriament amb 3 a 7 lòbuls grans i de punta arrodonida. Verd mig, pubescent a la part inferior	
Floració: Flors unisexuals i nombroses, agrupades en sicono, d'un centímetre i verdós, floreixen a la primavera i poden tenir dues altres floracions a finals d'estiu i de la tardor.	
Fructificació: Fuits en sicono, molt petits i tancats en el receptacle carnós (la figa), maduren a finals d'estiu. Color verd virant a violaci.	
Escorça llisa de color gris.	
Creixement ràpid, gran longevitat.	
Requeriments: Es desenvolupa millor si hi ha humitat en el substrat, però pot créixer a parets i roquissars amb poca disponibilitat edàfica. Resisteix temps eixuts, pHs elevats i la calor. Vol exposició plenament assolada	
Propietats: Es cultiva pels seus fruits comestibles.	
Tipus d'hàbitat: Correspon a la terra baixa, tant en climes litorals com en climes semicontinental. Sols donar-se a murs, esquerdes de roques, espontani a esbarzerars i marges	

<i>Hedera helix</i>	
Nom en català: Heura Nom en castellà: Hiedra	
Origen: Àsia, Europa i Nord d'Àfrica.	
Liana de fins a 20 m d'alçada que s'arrapa a arbres i parets per mitjà d'unes petites arrels que surten en els punts de contacte. Fa tiges gruixudes amb moltes fulles, tot l'any verdes, que poden assolir 30 m.	
Perennifoli: Fulles alternes, simples, esparses, lluent, endurides i persistents; limbe de dues menes: a les branques florides, enter, ovat, agut i amb un sol nervi principal, i a la resta de la planta, amb 3-5 lòbuls més o menys triangulars, sense dents o amb dents molt poc marcades, i amb un nervi principal a cada lòbul. Color verd fosc i més pàlid al revés.	
Floració: Flors petites d'un groc verdós, amb 5 pètals i 5 estams, reunides en umbel·les que al seu torn es disposen en raïms o panícules sobre les branques. Calze amb 5 dents molt petites. La florida és al setembre i octubre.	
Fructificació: El fruit és una baia globulosa, d'uns 4 o 5 mm, negra, encerclada al capdamunt per les 5 dents del calze persistent. La fructificació és de març a maig.	
Escorça: grisenca, relativament fisurada	
Creixement ràpid, longevitat fins als 100 anys.	
Requeriments: Sòls humits. Viu en el pis inferior i en muntanyes baixes, en llocs ombrívols.	
Propietats: És una planta molt ornamental, que presenta tot l'any un color verd fosc molt brillant; s'enfila per arbres, murs, etc.	
Tipus d'hàbitat: Es fa als boscos, en llocs ombrívols. Té una significació important a l'alzinar amb marfull (<i>Quercetum ilicis galloprovinciale</i>), als boscos de ribera (<i>Vinco-Populetum albae</i> , <i>Hedero-Ulmeto minoris</i>), a les rouredes de roure pèrol (<i>Isopyro-Quercetum roboris</i>) i de roure de fulla gran (<i>Teucrio-Quercetum petraeae</i>) i a les bardisses (<i>Rubo-Corietum</i>). També pot trobar-se a la fageda.	

<i>Laurus nobilis</i>	
Nom en català: Llorer Nom en castellà: Laurel	
Origen: Mediterrani	
Arbust sempre verd, erecte, intensament ramificat des de la base, d'1-8 m d'alçada.	
Perennifoli: Fulles persistents, sencilles, alternes, aromàtiques, bastant dures, ampleament lanceolades, de marge lleugerament ondulat.	
Floració: Flors unisexuals, petites, de 4-8 mm de diàmetre, de color groc verdós. La florida és al març i abril.	
Fructificació: El fruit és una baia esfèrica i ovada, al principi verdós i després de color negre blavós brillant, de 10-15 mm de diàmetre. La fructificació és a l'octubre i novembre.	
Escorça llisa i de color gris.	
Creixement	
Requeriments: Sòls sorrencs, rics en humus, en llocs solejats.	
Propietats: És un bon condiment degut a l'oli aromàtic que contenen les seves fulles. És una planta ornamental.	
Tipus d'hàbitat: Vessants rocosos i boscos clars. Es troba prop de llocs habitats i per torrenteres i valls humides de terra baixa.	

<i>Lonicera implexa</i>	
Nom en català: Lligabosc mediterrani	
Nom en castellà: Zapaticos	
Origen: Mediterrani	
Liana de tiges volubles de fins a 2 m de llargada.	
Perennifoli: Fulles oposades, de 2 a 5 cm, sèssils, ovals, coriàcies, persistents, enteres, amb una vora estreta translúcida a tot el marge del limbe amb l'anvers lluent i el revers mat i glauc. Les fulles de les branques florals estan soldades de dues en dues per la base i corbades en forma de cullera.	
Floració: Flors grogues, sovint enrogides per la part externa, amb la corol·la tubular d'uns 4 cm, oberta en 2 llavis desiguals, l'inferior enter i el superior dividit en 4 lòbuls, amb 5 estams a penes sobresortits i inserits al tub de la corol·la. Les flors s'agrupen en inflorescències sèssils al centre d'un parell de fulles, sempre a l'extremitat de les tiges; calze amb 5 dents curtes i obtuses. La florida és al maig i juliol.	
Fructificació: El fruit és una baia ovoide, petita, vermella a la maduresa.	
Escorça: clivellada, grisenca	
Creixement: ràpid, com correspon a una planta enfiladissa	
Requeriments: és resistent a sòls pobres, però no tolera la sequedat extrema. Prolifera en situació mig ombrejada	
Propietats: planta molt olorosa i de bones qualitats ornamentals	
Tipus d'hàbitat: Planta de terra baixa de gairebé tot el nostre territori, per bé que penetra sovint a la muntanya mitjana pels indrets més eixuts. És característica de l'alzinar amb marfull i de la sureda.	

<i>Myrtus communis</i>	
Nom en català: Murtra	
Nom en castellà: Arrayán, mirto	
Origen: Mediterrània	
Arbust alt, d'1-3 m d'alçària, molt ramificat, molt fullós, aromàtic i verd tot l'any.	
Perennifoli: Fulles estretament ovades, enteres, coriàcies, glabres, persistents, agudes; endureixes i llueixen, sense pèls; acoplades a la tija, l'una enfront de l'altra, és a dir, oposades, donant lloc a un fullatge molt dens; limbe amb pics translúcids, visibles a contrallum.	
Floració: Flors blanques, oloroses, de 2 a 2,5 cm, solitàries a l'axil·la de les fulles, amb 5 pètals i nombrosos estams. Calze amb 5 lòbuls. La florida és de juny a agost	
Fructificació: El fruit, el murtó, és una baia d'1 cm, ovoide i coronada per les dents persistents del calze, de carn minsa, de color blau fosc, comestible. La fructificació és a l'octubre i novembre.	
Escorça vermellosa.	
Creixement: ràpid, mitjana longevitat	
Requeriments: Sòls àcids o bàsics, frescos, una mica humits i no resisteix l'eixut estival molt prolongat. Pot aparèixer, però, en sòls secs i pedregosos.	
Propietats: utilitzat sovint per tanques arbustives a causa de la seva capacitat per ser esporgat dràsticament.	
Tipus d'hàbitat: Viu a les comarques litorals de terra baixa, a tot el nostre territori. Té una significació important a la màquia baleària d'ullastre i olivella, i també es troba al matoll de baladre i aloc, a les rieres.	

<i>Olea europaea</i> var. <i>sylvestris</i>	
Nom en català: Ullastre Nom en castellà: Acebuche	
Origen:	
Arbre en estat salvatge, és espinós, de brancatge angulós i rígid, i ordinàriament té la forma d'un arbust de port irregular i fusta sinuosa.	
Perennifoli: Branques i fulles oposades, les fulles són rígides, enteres, lanceolades i tot l'any verdes; la cara superior de la fulla és d'un verd grisenc i la cara inferior és esblanqueïda. 2-5 cm. Sovint arrodonides	
Floració: Les flors, hermafrodites, són blanques-groguenques, petites, agrupades formant ramells o panícules drets que esclaten de maig a juny.	
Fructificació: El fruit, oliva, (1-2 cm) és petit i madura a la tardor i hivern, virant del verd inicial al negre.	
Escorça gruixuda, fisurada, gris fosc.	
Creixement lent els primers anys, després de tipus mitjà. Al començament pot tenir mides de 20 a 30 cm. És extraordinàriament longeu.	
Requeriments: Resisteix altes temperatures, sequeres i vents, però és sensible a les gelades. Habita molt bé en terrenys argilós i no tolera la presència de sals i guix en el substrat. Sòls de natura compacta, secs i poc fèrtils, fins i tot sobre crostres calcàries. Exposició plenament assolada. Suporta la presència en primera línia de mar	
Propietats: Poseeix una de les fustes més dures i compactes. És un combustible molt bo. I els seus fruits proporcionen aliment a la fauna salvatge, tant a l'avifauna com petits mamífers polífags i el seu hàbitat proporciona un bon refugi a la fauna.	
Tipus d'hàbitat: L'ullastre viu a les contrades litorals més calentes de la terra baixa, en companyia del llentiscle i del margalló, a les màquies litorals (<i>Oleo-ceratonion</i>).	

<i>Pistacia lentiscus</i>	
Nom en català: Llentiscle	
Nom en castellà: Lentisco	
Origen: Mediterrània	
Arbust o arbret força ramós, de fins a sis metres d'alçada, comunament poc desenvolupat i d'aspecte arbustiu. Molt abundant a la terra baixa del nostre territori	
Perennifoli: Fulles tot l'any verdes, molt aromàtiques, d'olor resinosa; compostes amb 6-12 folíols (normalment en nombre parell) estretament el·líptics. Color verd fosc o verd mig, relativament lluent	
Floració: Flors d'una porpra intens, mancades de corol·la, menudes i agrupades formant raïms espessos. La florida és de març a maig.	
Fructificació: Fruit de la forma i grandària d'un pèsol, vermell durant la creixença, i negre a la maduresa. La fructificació, abundant, és a l'octubre i novembre.	
Escorça: color marró fluix, s'esquerda en els peus més grans.	
Creixement: depèn de les condicions, mitjanament ràpid. Mitja longevitat	
Requeriments: sòls calcaris, encara que siguin poc fèrtils i secs. Vol exposició plenament assolada però prospera també sota pinedes o alzinars. Molt resistent al vent i a primera línia del mar. No suporta freds excessius.	
Propietats: Dels talls fets a l'escorça surt un làtex aromàtic, la plançoneda, d'utilitat en la fabricació de vernissos i en la preparació de ciments dentaris.	
Tipus d'hàbitat: S'estén pels matolls i els boscos aclarits de terra baixa, des del litoral fins a l'alzinar muntanyenc, en quantitat decreixent a mesura que augmenta l'altitud.	
Catalogats a Catalunya: Mata de Darmós (t.m. de Tivissa, la Ribera d'Ebre). Arbre Monumental. Perímetre de 1,56 metres, alçada de 1,70 metres	
Mata del mas de la Creu (t.m. de Tarragona, el Tarragonès). Perímetre de 2,20 metres, alçada de 5,0 metres	
Mata de can Ramon (t.m. de Sant Pere de Ribes, el Garraf). Perímetre de 2,10 metres, alçada de 4,0 metres	
Mata de la Mata (t.m. de Sant Pere de Ribes, el Garraf). Arbre Monumental. Perímetre de 1,70 metres. Alçada de 3,5 metres	

<i>Phillyrea angustifolia</i>	
Nom en català: aladern de fulla estreta Nom en castellà: labiérnaga	
Origen: Mediterrània occidental i central	
Arbust perennifoli, densament foliat, de 1'5 a 3 metres d'alçada, interessant per les seves fulles allargades	
Perennifoli: fulles simples, alternes, lanceolades linials, de fins a 6 cm de llarg i estretes (no més d'un cm d'ample). Relativament coriàcies, amb marges sencers, 5-6 nervis principals poc marcats, llustroses per ambdues cares	
Floració: flors de color blanc verdós o groc sofre, oloroses, disposades en espigues curtes o raïms axil.lars. Maig-juny	
Fructificació: drupes petites, curtament pedunculades, del tamany d'un pèsol, de color negre blavós, amb dues llavors	
Escorça: to lleugerament rosat a les tiges	
Creixement: ràpid	
Requeriments: es desenvolupa bé sobre sòls calcaris i secs, en espais plenament assolats	
Tipus d'hàbitat: brolles i màquies litorals. areix en diverses zones interiors del cap de Salou	

<i>Punica granatum</i>	
Nom en català: Magraner Nom en castellà: Granado	
Origen: Pròxim Orient	
Arbret d'uns cinc metres d'alçada, sovint més baix i d'aspecte arbustiu; capçada irregular, molt ramificada, i branques oposades i més o menys espinoses i sinuoses. Conreat i subespontani	
Caducifoli: Fulles senceres, de 3 a 6 cm, de color verd lluent, de forma lanceolada o estretament el·líptica i amb el pecíol curt, són oposades i caduques.	
Floració: Les flors d'un vermell escarlata, grosses i vistoses, acampanades, es troben solitàries o en grups de 2 a 3. Esclaten de juny a juliol.	
Fructificació: La magrana n'és el fruit, és esfèric i de color vermell durant la maduració. Per dins està dividit en uns departaments separats per una teixit membranós i conté moltes llavors vermelloses i carnosos. Madura al Setembre-Octubre.	
Escorça amb clivelles, marró.	
Creixement lent i molta longevitat	
Requeriments: Sòls profunds, ben drenats i amb nivell freàtic accessible. Tolera bé la calç	
Propietats: fruit comestible i serveix per preparar xarops i begudes refrescants.	
Tipus d'hàbitat: Roques, murs i vessants seques. Marges de camins i barrancs. Forma part de les comunitats de baladrar i alocar.	

<i>Quercus coccifera</i>	
Nom en català: Garric Nom en castellà: Coscoja	
Origen: Mediterrani	
Arbret de poca alçària, de port el·líptic, que al nostre territori es presenta sempre incompletament desenvolupat i en forma d'arbust. Element insubstituïble de les màquies de la terra baixa	
Perennifoli: Fulles persistents i dures, de limbe ondulat, sense pèls i verd lluent, i de marge dentat amb les dents espinescents. 2-3 cm	
Floració: La florida és a l'abril i maig. Aments masculins d'uns 4 cm, de color groc, i flors solitàries femenines	
Fructificació: Fruit, la gla, de peduncle molt curt i de cúpula eriçada d'esquames rígides i punxants. La fructificació és a l'agost del segon any. 2-3 cm	
Escorça: llisa, marró fosc	
Creixement: lent, mitja longevitat.	
Requeriments: viu bé en sòls pobres, calcaris i secs, de textures equilibrades, essent molt resistent al vent i a la situació en primera línia de mar	
Propietats: Valor de protecció sobre l'erosió	
Tipus d'hàbitat: Viu a la terra baixa, en llocs bastant àrids. La destrucció de l'alzinar, per tallades excessives o per incendis, provoca l'expandiment immediat del garric. La seva àrea geogràfica s'estén des de les muntanyes prepirinenques fins al litoral, formant part de pràcticament tots els tipus de màquies litorals (<i>Oleo-Ceratonion</i> , <i>Querco-Lentiscetum</i>) i continentals.	

<i>Quercus ilex ssp. ilex</i>	
Nom en català: Alzina Nom en castellà: Encina	
Origen: Regió mediterrània	
Arbre emblemàtic del bosc mediterrani per excel·lència. arbre vigorós, de fins a 15-20 d'alçària màxima; capçada espessa. Port esfèric o el·líptic, relativament irregular	
Perennifoli: Fulles persistents, dures, de marge dentat, de 4 a 7 cm. Verd fosc a la cara superior i verd molt clar i peludes a la cara inferior. Fulles relativament llargues i estretes, a vegades, però, arrodonides.	
Floració: Les flors de diferent sexe surten en peus diferents. Les masculines en aments d'uns 7 cm, les femenines solitàries, en tots dos sexes de color groguenc. La florida és a l'abril i maig.	
Fructificació: Fruit, l'aglà, amb les petites esquames de la cúpula ajagudes, mai punxants. Les aglans maduren al setembre del mateix any.	
Escorça clivellada, d'un bru fosc.	
Creixement lent. Extraordinària longevitat	
Requeriments: Viu en tota classe de sòls, excepte els salins. resisteix grans freds i calors i aguanta els eixuts, també suporta els ambients contaminats. Exposició preferentment assolellada	
Propietats: La fusta, pesant, compacta i d'una duresa extrema, té aplicacions diverses (eines de treball, ebenisteria, etc), i és excel·lent com a combustible i per a l'obtenció de carbó.	
Tipus d'hàbitat: L'alzina correspon a les planes i muntanyes de la terra baixa de gairebé tot el nostre territori; penetra, però, en alguns indrets a l'estatge montà i s'eleva fins a uns 1500 metres d'altitud. Conformen la comunitat d'alzinar litoral (<i>Quercion-ilicis galloprovinciale</i>) i alzinar muntanyenc (<i>Quercetum mediterraneo-montanum</i>).	
Catalogats a Catalunya: Alzina del mas de Borbó (t.m. de l'Aleixar, el Baix Camp). Arbre Monumental. Perímetre de 6,45, alçada de 11,0 metres. Alzina de Masjoan (t.m. d'Espinelves, Osona). Arbre Monumental. Perímetre de 3,12 metres. Alçada de 29,5 metres Alzina de la C. Nova de Vilafreser (t.m. de Vilademuls, el Pla de l'Estany). Arbre Monumental. Perímetre de 4,5 metres, alçada de 19,0 metres Alzina de la Casa Nova de Bonany (t.m. de Querol, l'Alt Camp). Arbre Monumental. Perímetre de 3,96 metres, alçada de 13,5 metres.	

<i>Rhammus alaternus</i>	
Nom en català: Aladern Nom en castellà: Aladierna	
Origen: mediterrani	
Arbret de fins a sis metres d'alçària, freqüentment en forma d'arbust; branques i fulles esparses i sense pèls.	
Perenniifoli: Fulles endurides, lluent, tot l'any verdes; limbe ovat o el·líptic, finament i irregularment dentat; nervis força ressaltats a la cara superior del limbe i no translúcids. Tamany 1-2 cm	
Floració: Flors menudes, agrupades formant petits raïms, en uns peus totes masculines, i en uns altres -els que fructifiquen-, totes femenines. La florida és al març i abril, amb coloració groguenca.	
Fructificació: Fruit arrodonit, de la grandària d'un pèsol, al principi vermell, a la fi negre, amb dos o tres solcs superficials. La fructificació és a l'octubre i novembre.	
Escorça: marró fluix, llisa	
Creixement: ràpid, baixa longevitat.	
Requeriments: Sòls mitjanament humits, tot i que tolera la sequedat, de textura equilibrada, calcaris. Exposició mitjanament ombrejada.	
Propietats:	
Tipus d'hàbitat: Correspon a la terra baixa; és molt comú al país de l'alzina (<i>Quercion-Illicis galloprovinciale</i>) de gairebé tot el nostre territori, i també sovinteja a les màquies litorals (<i>Oleo-ceratonion</i>). Pels llocs arrecerats del fred penetra a la muntanya mitjana.	

Rubia peregrina	
Nom en català: Roja Nom en castellà: Rubia brava	
Origen:	
Liana de tiges allargades, més o menys llenyosa a la base. Gràcil, de tendència cespitosa	
Perennifoli: fulles coriàcies cartilaginoses, amb els nervis laterals no visibles pel revers, de color verd fosc, escabres, lleugerament dentades. En verticils de 4 (5-6)	
Floració: inflorescències multiflores que ultrapassen les fulles; flors d'un verd groguenc, de 4-6 mm.	
Fructificació: fruit carnós negre, esfèric, de 4-6 mm	
Escorça	
Creixement: ràpid	
Requeriments: relativa humitat i clima marítim o temperat. Sòls calcaris o silícics	
Propietats:	
Tipus d'hàbitat: boscs escleròfils, màquies i garrigues	

<i>Ruscus aculeatus</i>	
Nom en català: Galzeran	
Nom en castellà: Brusco	
Origen: Mediterrani	
Arbust d'uns 30-80 cm d'alçària, tot ell verd i sense pèls; molt ramificat a la part superior, glabre.	
Perennifoli: Fulles reduïdes a petites esquames poc visibles, a l'axil·la de les quals apareixen els cladodis aplanats, que prenen la fesomia d'una fulla, de 2 a 4 cm, de forma ovada, acabats en una punta prima i dura, punxant, que es disposen de forma alterna sobre les branques cilíndriques.	
Floració: Flors verdoses (a vegades violades) amb el periant format per 6 tèpals només soldats per la base, 3 d'externs més grans i 3 d'interiors més petits; les flors surten d'una a una, o a vegades dues, del centre dels cladodis a l'axil·la d'una petita bràctea escariosa; hi ha flors masculines, amb 3 estams soldats pel filament formant un sol cos, i flors femenines, les unes i les altres ordinàriament en peus diferents (dioic). La florida és al març i abril	
Fructificació: El fruit és una baia vermella, de 5 a 10 mm, globulosa, amb 1 o 2 llavors grosses.	
Escorça: verda	
Creixement: mitjanament ràpid	
Requeriments: Llocs secs, assolellats i càlids.	
Propietats: És una de les plantes preferides en els pessebres nadalencs. És regulador per les persones amb varius. El fruit és tòxic i provoca vòmits i diarrees.	
Tipus d'hàbitat: Correspon a la terra baixa, com a espècie caracterísitca de l'alzinar amb marfull. També es troba a la garriga i alguna vegada, a l'alzinar de carrasca.	

<i>Sambucus nigra</i>	
Nom en català: Saüc	
Nom en castellà: Saúco	
Origen: Centreuropeu i submediterrani.	
Arbust d'uns 2-5 m d'alçària, de vegades més alt i pot assolir la fesomia d'un arbre; medul·la de les tiges blanca. Branques gruixudes i el tronc fragmentat en diverses peces.	
Caducifoli: Fulles oposades, d'olor penetrant i desagradable, compostes imparipinnades, amb 5-7 folíols; folíols més o menys amplament lanceolats, amb el marge dentat. Color verd fosc	
Floració: Flors blanques o una mica esgrogueïdes quan s'assequen, petites, d'uns 4 mm, oloroses i agrupades fent ramells amples, en forma de parasol. Corol·la tubular oberta en 5 lòbuls patents, amb els 5 estams alternant amb els lòbuls, inserits al tub de la corol·la, amb les anteres grogues. La florida és al març-juny.	
Fructificació: El fruit és una drupa esfèrica, de 5 o 6 mm, negre quan és madur. La fructificació és al setembre.	
Escorça sovint clivellada i esquerpada, especialment en exemplars grans	
Creixement ràpid. Longevitat mitjana	
Requeriments: Sòl solt, fresc i humit. Prefereix els sòls rics en nitrogen.	
Propietats: Molt ornamental pel seu fullatge i les seves abundants flors i fruits. Les flors afavoreixen la suoració, l'expulsió de moc i l'eliminació d'orina i l'escorça és laxant.	
Tipus d'hàbitat: Correspon a la muntanya mitjana. Té una significació important a les bardisses. Per fons de valls i vores de corrents d'aigua penetra freqüentment a la terra baixa.	

<i>Smilax aspera</i>	
Nom en català: Arítjol Nom en castellà: Zarzaparrilla	
Origen: Mediterrània	
<p>Liana verda tot l'any, força espinosa, de tiges primes i anguloses que fan ziga-zaga, de fins a 1 m de llargada. S'entortolliga a les plantes veïnes mitjançant circells, que surten per parells a la base dels pecíols de les fulles.</p>	
Perennifoli: Les fulles són perennes, de 4 a 10 cm, coriàcies, lluent, de forma molt variada, de color verd fosc i espinoses; tenen un pecíol molt ben desenvolupat.	
Floració: Flors de color crema, amb el periant constituït per 6 tèpals, només soldats per la base, reunides en nombre de 5 a 30 en raïms terminals i a l'axil·la de les fulles. Hi ha flors masculines, amb 6 estams, i flors femenines que surten en peus diferents (dioic). La floració és al setembre-novembre.	
Fructificació: El fruit és una baia petita, d'uns 7 mm, globulosa, vermella, amb 1-3 llavors. La fructificació és a la tardor.	
Escorça: tiges primes, verdes i punxoses	
Creixement: ràpid	
Requeriments: tolera sòls secs i poc fèrtils, calcaris, però prefereix ambients ombrejats i humits, tot i que pot créixer a ple sol.	
Propietats: És una planta depurativa, augmenta l'eliminació d'orina i la suoració. Diminueix la picor de la pell.	
Tipus d'hàbitat: Planta comuna a tota la terra baixa dels Països Catalans, al domini dels alzinars i de les màquies litorals, a la sureda, a les garrigues i a les bardisses.	

<i>Spartium junceum</i>	
Nom en català: Ginesta Nom en castellà: Retama	
Origen: Regió Mediterrània	
Arbust verd d'1 a 3 m d'alçària en el qual les tiges cilíndriques i molt finament estriades prenen la funció assimiladora, ja que té les fulles molt petites.	
Caducifoli: Fulles linears, petites, d'1,5 a 2 cm de llargada.	
Floració: Flors grogues, papilionades, grosses, de 2 a 2,5 cm, molt oloroses, disposades en raïms terminals; calze amb un sol llavi, partit de cap a cap, amb 5 dents menudes. La florida és d'abril a juny.	
Fructificació: Llegum negre a la maduresa, d'uns 6-10 cm de llargada, recobert de pèls sedosos; cada llegum duu de 12 a 18 llavors que a la maduresa són llançades amb força, en obrir-se i torçar-se sobtadament les dues peces que el formen.	
Escorça: clivellada i marró clar	
Creixement ràpid. Mitjana longevitat	
Requeriments: Sòls calcaris, pedregosos, sorrencs, àrids i pobres, però no en els salins. Necessita certa humitat edàfica a l'estiu.	
Propietats: S'utilitza com espècie ornamental en molts jardins. Actualment és una de les espècies més utilitzades en el tractament de talussos de carreteres i autopistes.	
Tipus d'hàbitat: Es troba en els prats secs i les brolles de les muntanyes marítimes, sobretot al domini de l'alzinar i a la màquia litoral.	

<i>Taxus baccata</i>	
Nom en català: teix Nom en castellà: tejo	
Origen: Europa, Càucas.	
<p>Es tracta d'un dels arbres més interessants que podem trobar a la flora del país, donat la seva difícil classificació sistemàtica – es tracta d'una conífera que no produeix pinyes o estròbils – i la seva raresa. Tot i que té una distribució àmplia, mai és gaire nombrós. Es tracta d'una espècie protegida a Catalunya.</p> <p>El seu port és flamíger quan es tracta de peus joves, obrint-se bastant en peus adults. Pot assolir alçades de 10-15 m</p>	
Perennifoli: acícules curtes (1-1,5 m), en verticils, de color verd molt fosc brillant a la cara superior, amb dues ratlles de color verd clar a la cara inferior	
Floració: ament masculí erecte de 0,6 cm, de color groc, i flor solitaria femenina de color verd, a finals d'hivern.	
Fructificació: llavor amb aril d'un cm, de color verd que passa a vermell brillant a meitats de tardor	
Escorça: fisurada i vermellosa, es desprèn en tires	
Creixement: molt lent, però extraordinària longevitat	
Requeriments: arbre que prefereix créixer sobre sòls compactes, relativament humits i rics o fèrtils. Tolera la calç però no la salinitat. És molt resistent al vent i pot estar en exposició plenament assolellada o ombrejada	
Propietats: Tota la planta és verinosa exceptuant la carn del seu fruit. Un producte actiu, anomenat taxol, és actualment utilitzat com un fàrmac per lluitar contra el càncer.	
Tipus d'hàbitat: sol donar-se als costers rocosos, en obagues ombrejades, en rodals frescats, de les muntanyes mediterrànies, mai espontàniament a la terra baixa.	
Catalogats a Catalunya: Teix de Masjoan (t.m. d'Espinelves, Osona). Declarat Arbre monumental. Perímetre de 1,95 m, alçada de 17,5 m. Teix de Marturi I (Tm. de Roquetes, el Baix Ebre). Declarat Arbre Monumental. Perímetre de 5,82 metres, alçada de 7,0 metres Teix del Torrent de l'Orri (t.m. de Sales de Llierca, la Garrotxa). Perímetre de 4,59 m, alçada de 12,0 metres	

<i>Viburnum tinus</i>	
Nom en català: Marfull Nom en castellà: Durillo	
Origen: Mediterrani	
Arbust d'1-3 m d'alçada, tot l'any verd; branques joves amb pèls rossos.	
Perennifoli: Fulles oposades, de 4 a 10 cm, ovades, enteres, coriàcies, persistents, lluent per l'anvers, peludes pel revers, sobretot a les enforcadures dels nervis. Peciol curt.	
Floració: Flors blanques o rosades, d'uns 6 mm, amb la corol·la en forma de campana oberta en 5 lòbuls, amb 5 estams inserits a la corol·la, agrupades en corimbos densos, de superfície plana, a l'apex de les branques; calze campanulat, amb 5 dents curtes i agudes, que s'endevinen en el fruit madur. La florida és de gener a abril.	
Fructificació: El fruit és una drupa ovoide, de 5 a 6 mm, d'un bell blau fosc metàl·lic quan és madur.	
Escorça	
Creixement	
Requeriments: No soporta les gelades freqüents. Indiferent respecte al sòl.	
Propietats: Cultivats als jardins com a planta ornamental.	
Tipus d'hàbitat: Espècie característica de l'alzinar típic, també es troba a la garriga i té una significació important a la bardissa de terra baixa.	

<i>Vinca minor</i> Nom en català: vinca pervinca Nom en castellà: vincapervinca Origen: Europa central, meridional i occidental Subarbust sempreverd, llenyós a la base, amb una llarga tija rastrera, fina, radicant als nusos i que desenvolupa brots	
Caducifoli: fulles coriàcies, oposades, curtament peciolades, de fins a 4'5 cm de llarg i 2'5 cm d'ample, les inferiors més petites, habitualment lanceolades o el·líptiques, sovint ovades a les branques rastres, brillants i amb nerviació prominent a la cara superior, més clares i amb nervi mig evident a la part inferior	
Floració: flors amb cinc pètals, en branques floríferes ascendents de fins a 20 cm d'alçada. Habitualment blaves, llargament pedunculades, solitàries a les axil·les de les fulles corresponents. Des de març a juny	
Fructificació: folículs cònics allargats, apuntats, de fins a 22 mm de llarg, amb llavors llargues i verrucoses	
Escorça: tija verda	
Creixement: ràpid, rastrer	
Requeriments: relativa humitat i situació mitjanament ombrejada	
Propietats: molt interessant com planta entapissant en zones relativament humides	
Tipus d'hàbitat: alberedes, esbarzerars, llocs ombrívols i relativament humits prop de marges	

<i>Agapanthus praecox</i> Nom en català: agapant Nom en castellà: agapanto Origen: Sudàfrica Planta herbàcia, perenne, amb fulles en forma de roseta i espectaculars floracions en umbel·les blaves	
Perennifoli: fulles en roseta, linear oblongues, planes, de color verd viu	
Floració: en umbel·les, a l'extrem d'un escap àfil, més llarg que les fulles. Les flors són actinomorfes i hermafrodites, grans, blaves, amb 6 tèpals soldats, a final de primavera i estiu. Color blau	
Fructificació: càpsula	
Escorça: no en té és una herba	
Creixement: ràpid	
Requeriments: tot i que és bastant resistent a qualsevol tipus de sòl, els prefereix profunds i fèrtils. Pot créixer en zones assolellades o a mitja ombra	
Propietats: Produeix fitoecdisteroides, que són potents insecticides i fungicides	
Tipus d'hàbitat: A la zona de la regió del Cap Occidental fins a Kwa Zulu Natal, en zona de fynbos amb pluges hivernals	

<p><i>Acanthus mollis</i></p> <p>Nom en català: acant Nom en castellà: acanto, ala de ángel</p> <p>Origen: estepes africanes i asiàtiques i naturalitzada a la regió Mediterrània des d'antic</p> <p>Planta herbàcia, molt robusta, amb fulles en forma de roseta i espectaculars tiges florals, que destaquen per la seva alçada que pot arribar a més d'1,5 metres</p>	
<p>Perennifoli: fulles de tipus basal, molt robustes, verd fosc brillant, ovades pinnatisectes, amb lòbuls dentats, de fins a 30 cm, glabres per la part superior i amb nervis a l'envés. Les fulles superiors són oposades, simples, lanceolades i de menor mida que les basals, amb espines a l'apex.</p>	
<p>Floració: Flors hermafrodites en raïms o espigues. La corola és de color porpra i té un sol pètal de tres lòbuls que sobresurt visiblement</p>	
<p>Fructificació: càpsula ovoide d'uns 3 cm que conté en el seu interior quatre llavors llises d'un cm. El fruit s'obre explosivament</p>	
<p>Escorça: no en té, és una herba</p>	
<p>Creixement: ràpid</p>	
<p>Requeriments: Sòls frescos i especialment en zones d'ombra</p>	
<p>Propietats: a Itàlia s'utilitza com forratge per cabres i béns. Les arrels i les fulles tenen abundant mucílag, que permet la seva utilització com estovant, mucilaginoso o vulnerària. S'ha utilitzat per fabricar enemes contra la disenteria, hemorroides o inflamacions</p>	
<p>Tipus d'hàbitat: De manera espontània apareix sovint a zones ombrejades i fresques, als esbarzerars, alzinars, rouredes o boscos de ribera, sovint prop de masos o antics jardins</p>	

<p><i>Clivia miniata</i></p> <p>Nom en català: clívia Nom en castellà: clivia</p> <p>Origen: Sudàfrica</p> <p>Planta herbàcia, perenne, robusta i petita (fins a 50 cm) caracteritzada per la seva espectacular floració</p>	
<p>Perennifoli: fulles de tipus basal, molt robustes, verd brillant, planes, gruixudes i trenades</p>	
<p>Floració: Flors grans, vermelles o ataronjades, en umbel·les, amb 6 pètals i un debíl i dolç perfum. Floreix a la primavera i estiu</p>	
<p>Fructificació: baia verda que assoleix un intens color vermell a la maduresa, que perviu durant tot l'hivern</p>	
<p>Escorça: no en té, és una herba</p>	
<p>Creixement: ràpid</p>	
<p>Requeriments: Sòls frescos, amb bon drenatge, i tolera les zones d'ombra</p>	
<p>Propietats: té petites quantitats del tòxic licorina</p>	